

DE WINGERD

volg op Facebook & Instagram

WOONZORGNET - DIJLELAND

Driemaandelijkse huiskrant van het woonzorgcentrum

- ▣ Kleinschalig genormaliseerd wonen voor personen met (jong)dementie
- ▣ Zorgflats voor echt)paren
- ▣ Centrum voor Dagverzorging & Kortverblijf
- ▣ Lokaal Dienstencentrum Wijnveld
- ▣ Expertisecentrum Dementie Vlaams Brabant — MEMO

In deze editie:

Edito: Nationale betoging	1
Bevlogenheid versus werkstress	2
Bijna Utopia	3
Laadstation op burgerstroom	3
Benefietavond met Luka Cruysberghs	3
We have a dream: An Eijkelenburg	4
Bewust kiezen voor de visie van De Wingerd	5
Column van Jan Hautekiet: Rock now, roll later	6
High tech & Low tech zorginnovatie	6
MEMOrabel: vermiste personen	7
Dementievriendelijke buurten	7
Oproep vanuit de vertelgroep	8
Vrijwilligersavond	8
Colofon	8

NATIONALE BETOGING

Zorgsector trekt de aandacht, nu nog de oplossingen...

De grote betoging van de zorg- en welzijnssectoren in Brussel op 31 januari kreeg ruime persbelangstelling. Een delegatie van De Wingerd en Woonzorgnet-Dijleland haalde niet alleen de nationale televisie in Vlaanderen, zelfs over de taalgrens toonde men interesse in de opmerkelijke aanwezigheid van een zorgwerkgever tijdens deze vakbondssactie. Vooral de omvang, meer dan 22.000 manifestanten, was een serieuze vingerwijzing richting politiek om de problemen ernstig te nemen.

Guido Joris

De dramatische situatie die zich al jarenlang aandient in de zorgsector en zeker in de woonzorginstellingen was voorspelbaar. Een overheid die jarenlang in besparingsmodus ging, waarbij vooral zorg en welzijn het met steeds kleinere budgetten en met minder mensen moest stellen, zou daarvan de gevolgen dragen. Of de overheid zich in een financieel goede periode bevond of niet, extra geld voor de zorg was er nooit en zeker nooit voldoende. Niet in tijden van overvloed en niet in tijden van crisis, enkel de coronacrisis heeft deels de ogen geopend. De problemen zijn lang niet van de baan en deze actie bleek het ultieme noodsignaal want de werksituatie in ziekenhuizen, thuiszorg en woonzorgcentra verslechterde dramatisch terwijl de kostprijzen voor de zorgvragers stegen. Het plichtsgetrouwe personeel moet steeds harder werken door het tekort aan handen terwijl de overheidsaanpak één constante kent: 'te weinig en te laat'.

de aandacht te brengen. Dat was en blijft absoluut nodig. De visie bij Woonzorgnet-Dijleland is dat alle echelons in onze organisatie, ongeacht de positie en de functie die men binnen de zorg inneemt, dezelfde kijk op de zaak uitdragen. En vanzelfsprekend is die visie ook bij De Wingerd aanwezig.

Medewerkers en directie delen dus dezelfde inzichten over kwaliteitsvolle zorgverstrekking, ieder vanuit zijn eigen rol natuurlijk. Dat verklaart waarom het als werkgever een natuurlijk gegeven leek om samen met medewerkers, vrijwilligers en zelfs familieleden van bewoners te gaan demonstreren. Wij willen ons ervan verzekeren dat onze roep om goede zorg te kunnen blijven verstrekken gehoord wordt in Brussel. Want dit impliceert dat de werkomstandigheden drastisch verbeterd worden en dat we daarvoor de nodige middelen krijgen. Het was dus evident om als directie met de vakbonden mee op te stappen in die betoging."

medewerkers en bevragen hen daarover. Deze dialoog was altijd constructief en gedurende de twaalf jaar dat ik algemeen directeur ben, heb ik gepoogd om die relatie zuiver en oprecht te houden. Je ziet dat trouwens aan de manier waarop medewerkers omgaan met hun directeuren en ook directie met de collega's. Er is echt sprake van wederkerigheid en ik durf gerust toe te geven dat wij op die manier waarschijnlijk niet de enigen zijn in onze sector, maar

geen steen naar de Vlaamse ministers van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, Hilde Crevits of haar voorganger Wouter Beke. Dat is helemaal niet onze bedoeling. Het punt is juist dat men de problemen niet alleen kent, maar ze ook werkelijk erkent. Daarmee zijn de problemen helaas nog niet van de baan.

Met andere woorden het aanklaarten van de pijnpunten in de sector via de geijkte kanalen bracht tot op heden

HET GELD MOET GAAN NAAR WAT IN DE ZORG ÉCHT TELT

Onder de tienduizenden manifestanten waren **Jan Vanwezer**, campusdirecteur van De Wingerd, en heel wat collega's te zien met het fiat van **Griet Robberechts**, algemeen directeur van Woonzorgnet-Dijleland. Toch wel een aanleiding voor onderstaand gesprek.

DIRECTIE EN PERSONEELSLEDEN SAMEN NAAR EEN BETOGING EIGENAARDIG OF TOCH NIET?

Griet: "We namen als organisatie deel aan deze betoging om te zorgen dat de overheid ons zou horen en vooral ook omdat we met onze ongerustheden over de ouderenzorg nog manifester aanwezig wilden zijn om die goed onder

EN DIE EENSGEZINDHEID IS EEN GEPOLOGENHEID IN WOONZORGCENTRA?

Griet: "Bij ons is het in elk geval niet vreemd, terechte vragen zijn hier altijd welkom. Wij hebben altijd al werknemersoverleg georganiseerd waarbinnen we vanuit gezamenlijke inzichten opereren. Medewerkers nemen initiatieven, doen voorstellen of stellen vragen en we bekijken samen wat mogelijk is naar haalbaarheid en wenselijkheid ervan. Wat er uit de bus komt en uiteindelijk de werkvloer bereikt, is altijd in een enorme oprechte relatie met elkaar. Omgekeerd toetsen we te nemen beslissingen ook af bij onze

ik zie toch nog altijd dat wij het op dat vlak nog altijd iets beter doen dan de meesten. Onze oprechtheid is geen laagje vernis, neen, iedereen die ademt dat hier ook uit."

DAAROM WIL JE OOK GEHOORD WORDEN. WAT VALT ER NOG TE VAAK IN DOVEMANSOREN? EN ZIJN ER GEEN ANDERE KANALEN OM GEHOORD TE WORDEN...

Griet: "Ja een demonstratie is natuurlijk een activistisch middel om de zaken kracht bij te zetten, de geijkte kanalen zijn er zeker en we hadden in het verleden genoeg contacten met kabinetten en beleidsmedewerkers. Ik werp dan ook

geen soelaas. De vraag is natuurlijk maar of zo een betoging dat wel zal doen. Een samenleving onderscheidt zich pas gunstig of net niet, met de manier waarop ze voor haar ouderen zorgt. Daar wringt het schoentje. De kijk op ouderen wordt vandaag heel sterk bepaald door een economisch denken. Net dat aspect wilden de vakbonden met hun actie aanklaarten en laat dat nu ook één van onze bezorgdheden zijn als werkgever in de non-profit sector. Andere belangrijke knelpunten zijn de personeelsschaarste, wat zich niet als een verrassing aandient. Het is al jarenlang geweten dat dit eraan zou komen en dat speelt ons nu parten.

../..

De strikte regelgeving vormt een groot probleem. We moeten het doen met zeer stringente bepalingen waardoor sociaal ondernemerschap quasi onmogelijk wordt. Een van de voorbeelden daarvan is de dagprijs. Om die buiten de jaarlijkse indexatie te verhogen moet je al echt verlies maken om - pervers genoeg - noodgedwongen de prijs aan te passen. Het gaat nochtans om een economisch gegeven van vraag en aanbod waar je de markt kan laten spelen en dat regulerend gaat werken. Daar ben ik sterk van overtuigd. Wij zouden er voordeel mee kunnen doen voor onze bewoners en voor onze medewerkers. Maar het lijkt wel alsof ondernemen in de zorgsector een vies woord is.

Maatschappelijk verantwoord ondernemen opent nochtans deuren. We hadden bijvoorbeeld nooit onze initiatieven voor mensen met jongementie kunnen realiseren zonder dat goed ondernemerschap. Regelgeving was er toen nog niet eens, maar wij zijn zelf aan de slag gegaan en we hebben ervoor gezorgd dat het wetgevend kader volgde. Dat is zorginnovatie vanuit de mensen, dat is burgerparticipatie en we bewijzen dat het werkt. Zoiets kan je alleen maar als je een gezond bedrijf bent, een organisatie die beperkt winst maakt en terug investeert met het juiste doel voor ogen."

EN OUDEREN ZIJN NIET PRODUCTIEF VANDAAR DE SLECHTE PLEK OP HET PRIORITEITENLIJSTJE VAN DE OVERHEID?

Griet: "Dat klopt, maar het is natuurlijk niet zo dat we als maatschappij slecht voor hen willen zorgen. Echt kwalitatieve zorg is wel een ander verhaal. Als je kijkt naar de gigantische investeringen die naar start-ups en technologische bedrijven gaan of IT-projecten terwijl

wij rondjes lopen in een subsidiemolen, dan snapt iedereen tegen welke bierkaai wij opboksen. Het overheidsdagium luidt steevast: we geven jullie al zoveel geld en jullie vragen altijd maar meer. In ieder geval is het financiële plaatje voor mij onvoldoende. Het feit dat wij onze dagprijs twee, drie keer moeten verhogen omdat we anders niet rond komen, maakt duidelijk dat er iets schort aan de middelen die we als samenleving aan zorg voor ouderen willen spenderen. En voor alle duidelijkheid: het geld bij ons gaat niet naar aandeelhouders of vastgoedfondsen, wel rechte lijnen naar hetgeen nodig is om kwaliteitsvol zorg te kunnen verlenen, naar materiaal en mensen."

EN HOE MOET HET VERDER? VERWACHT JE GROTE PROBLEMEN IN DE NABIJE TOEKOMST?

Griet: "Absoluut, er zijn nu al grote problemen. Een patrimonium dat dient vernieuwd te worden, al was het maar om de energiekosten te drukken. We hebben op die factuur zelf dertig procent extra moeten ophoesten. Gelukkig dat we een gezond bedrijf zijn (n.v.d.r. een VZW waarvan de jaarrekeningen gecontroleerd worden door de overheid) met vier woonzorgcentra en een hoge bezettingsgraad waardoor we de storm konden trotseren. Maar ik denk dat de klassieke woonzorgaanbieders niet langer de toekomst in handen hebben. Er worden nog steeds erkenningen afgeleverd en mastodonten van rusthuizen neergepoot waarbij mensen met dertig in een groep terecht komen. Dat is niet het model waarin wij geloven en hopelijk gaat de overheid dat schip op tijd keren, de geesten lijken ook in Brussel op dat vlak toch stilaan te rijpen."

Guido Joris in gesprek met Griet Robberchts

WITTE WOEDE

De vakbonden betogen op 31 januari 2023 in Brussel tegen hoge werkdruk en personeelstekorten en wij zijn erbij met collega's, familie van bewoners, vrijwilligers en vrienden om die boodschap kracht bij te zetten. Dat het eerder ongewoon is daar een werkgever met vlag en wimpel aan te treffen, blijkt uit de interesse van de pers. Jan Vanwezer mocht zelfs in het RTBF-nieuws nog even uit de doeken doen waarom Woonzorgnet-Dijleland daar staat en vooral wat onze visie op goede dementiezorg is en waarom dat vandaag zo belangrijk is.

BEVLOGENHEID VERSUS WERKSTRESS

Binnen Woonzorgnet-Dijleland ligt de klemtoon al geruime tijd op duurzaamheid, maatschappelijk verantwoord ondernemen en kwaliteit van leven en werken voor de medewerkers, lang vóór greenwashing en het lokken van kandidaten met vacatures waarin werkbaar werk wordt aangeprezen.

Een bevlogen medewerker beleeft plezier in zijn werk en haalt er voldoening uit. Een gezonde afwisseling tussen spanning en ontspanning is belangrijk. De fysieke, mentale en emotionele batterijen opgeladen houden ook, daarom proberen we niet alleen te zorgen voor de bewoners, maar ook te 'zorgen voor de zorg', in het kort:

Hier komen mensen werken met volle goesting

Tevreden medewerkers zorgen voor gelukkige bewoners. We gaan samen voor een warme werksfeer, waar iedereen elkaar respecteert en er ook al eens gelachen wordt.

Hier heeft iedereen zijn eigen talenten

We laten medewerkers graag schitteren. We investeren graag in mensen die elke dag het beste van zichzelf geven. Leren en groeien maken deel uit van ieders job.

Hier gaan we met iedereen samen aan de slag

Samenwerken is niet alleen zoveel leuker, het is ook de basis van kwalitatieve zorg. Een sterk team vertrekt vanuit de bewoner en betreft de familie en de collega's.

Hier werken we op een bijzondere manier

De werkingsprincipes van kleinschalig genormaliseerd wonen schrijven voor dat elke medewerker de tijd kan nemen om er echt voor de bewoners te zijn, waardoor hij of zij veel flexibiliteit en autonomie krijgt.

Hier staan we graag eens stil

Om te kijken hoe iets beter of anders kan, maken we ruimte om samen naar oplossingen te zoeken. We geloven in kwalitatieve ouderenzorg en ijveren voor een sector die gepaste aandacht en middelen krijgt.

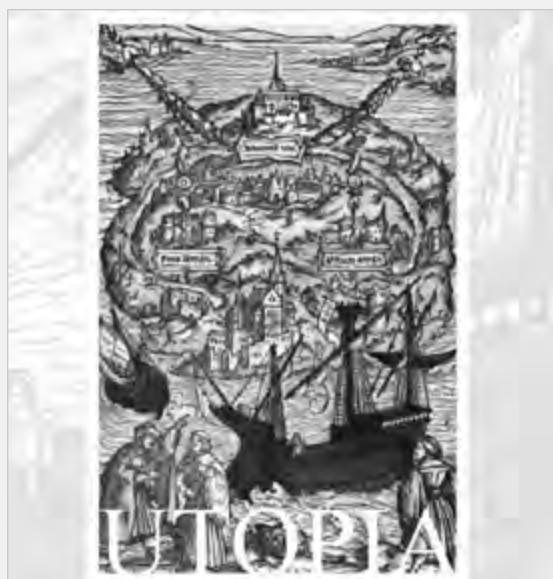

Naar aanleiding van de overlijdens van dhr. Xavier Knops (vader van Inge, die voorbije jaargangen van deze krant zelf een paar mooie bijdragen leverde) en dhr. Henk Van Den Berg zamelde de betrokken families uit dankbaarheid giften in om het zorgteam en de ondersteunende diensten bij De Wingerd in de bloemetjes te zetten. Tijdens de maand maart wordt er extra aandacht geschonken aan het medewerkerswelzijn met een gevarieerd aanbod gaande van een koffie bij Barboek, een massage met Midori, een creatieve workshop, een gegidste rondleiding ... tot een proevertje van meditatietechniek. Om kwaliteit te blijven bieden is zelfzorg belangrijk en of je nu rechtstreek instaat voor het welzijn van anderen, of van achter de schermen meedraait: ieders bijdrage wordt gewaardeerd. Een welgemeende dankjewel aan de families Knops en Van Den Berg, en in het bijzonder aan Inge om dat welzijnsaanbod zo haarfijn uit te werken!

Stijn

BIJNA UTOPIA

Marc, één van de regelmatige bezoekers van het dagcentrum in De Wingerd formuleerde het zo: "De Wingerd, dat is bijna Utopia." Op mijn vraag wat hij daarmee bedoelde antwoordde hij: "Toen ik hier kwam, leek me dat hier de ideale wereld. Het werkt hier allemaal als een goed draaiende machine, voor een groot deel op vrijwilligers nog wel." Het verschil tussen personeel en vrijwilligers is hem niet echt duidelijk: in zijn ogen wordt alles gedaan door mensen die vanuit de grond van hun hart iets doen voor anderen.

Zelf heeft Marc jarenlang elke zomervakantie een reis naar Rome georganiseerd voor laatstejaars-leerlingen van een secundaire school. Als ik hem er op wijs dat ook dat een vorm van vrijwilligerswerk is beaamt hij dat glimlachend en geeft toe dat het best een zware opdracht en een grote verantwoordelijkheid was die gasten tijdens de diverse stadsbezoeken bij de les en bij elkaar te houden. Op mijn onderstelling dat in onze maatschappij vrijwilligerswerk geen onaanzienlijk deel van de geleverde arbeid vertegenwoordigt beweert hij met overtuiging: "Zonder zou de maatschappij niet draaien."

"Wat is de link met Utopia?" vraag ik hem en hij legt uit: "Thomas More ligt aan de basis van dat begrip. Hij gaf de naam als titel aan een boek waarin hij het verhaal vertelde van de ideale samenleving op het eiland Utopia. Thomas More was een Brit en een tijdgenoot van Erasmus, die hier in de Nederlanden leefde. Ongetwijfeld correspondeerden zij met elkaar, uiteraard in het Latijn zoals in die tijd de gewoonte was en onderhielden ze nauwe contacten." Deze kennis maakt voor Marc deel uit van zijn uitgebreide algemene ontwikkeling en zijn geheugen is op dat gebied intact. Ook de tijdsperiode kent hij perfect: 16e eeuw.

(Enig surfwerk leert mij dat Erasmus in 1516 het werk Utopia van Thomas More in Leuven uitgaf.)

"Als je beweert dat De Wingerd 'bijna' Utopia is, wil dat dan zeggen dat er hier en daar toch nog iets op aan te merken valt?" vraag ik hem.

"De perfectie bestaat niet" antwoordt hij diplomatisch en verduidelijkt: "Ik heb hier nog niet veel dingen gezien waarvan ik denk dat er nog moet aan geschaafd worden. Ik schat De Wingerd heel hoog in want iedereen is als een radertje, alle radertjes haken in elkaar en daardoor draait het geheel als gesmeerd. Elk doet wat van hem of haar wordt verwacht, niet als een verplichting maar als een soort gift aan een ander."

Marc is duidelijk overtuigd van wat hij zegt en dankbaar ook voor wat men hier voor anderen doet. Wie het schoentje past, trekke het met vreugde aan!

Mieke Soens

EERSTE LAADSTATION OP BURGERSTROOM IN LEUVEN

Dankzij ECoOB weten we in De Wingerd al een paar jaar wat burgerparticipatie op de energiemarkt betekent. In 2020 plaatsten we meer dan 1000 zonnepanelen op het dak van ons woonzorgcentrum. Zo verlagen we onze energiefactuur en realiseren ten minste een deel van de klimaatambities bij Woonzorgnet-Dijleland.

Vandaag gaat die samenwerking nog een stap verder: je kan ondertussen ook burgerenergie komen 'tanken' bij De Wingerd. ECoOB plaatste 4 laadpalen op de parking van het woonzorgcentrum en één daarvan is zelfs een snellader, met de grootste capaciteit in de ruime regio. Ook fietsers vergeten we niet want e-bikes kunnen gratis opladen dankzij de SolarKar die haar vaste stek heeft op het plein voor het Grand Café.

Als we steeds meer elektrisch gaan rijden, zal zonne-energie daarbij een steeds belangrijkere rol spelen, want elektrische mobiliteit kan maar duurzaam zijn als die elektriciteit ook duurzaam wordt opgewekt. Via slimme sturing ontlasten we ook nog eens het stroomnet tijdens piekmomenten in de productie van groene stroom.

De winst valt te rapen op verschillende domeinen. In de eerste plaats is er winst voor het klimaat, want voor de omslag van fossiele naar elektrische mobiliteit moeten er voldoende laadpunten zijn. We maken vandaag mee de weg vrij voor vergroening van het wagenpark in onze regio. Het rendement van het zonnedak en de besparing op de energiefactuur anderzijds kwam in 2021 ongeveer overeen met de loonkost van één voltijdse medewerker.

ECoOB biedt iedereen een eerlijk en voordelig laadtarief en aandeelhouders van de energiecoöperatie genieten daar bovenop ook nog eens 10% korting. Naast het klimaat en de burger wint De Wingerd straks ook dank zij het nieuwe capaciteitstarief. En het financieel voordeel dat hierdoor ontstaat, zal ook in de toekomst verder geïnvesteerd worden in projecten die rechtstreeks ten goede komen aan werkbaar werk en het welzijn van de bewoners.

Sven Calluy, ECoOB
Jan Vanwezer, De Wingerd

BENEFIETAVOND

De Leuvense singer-songwriter Luka Cruysberghs (22) verwierf in 2017 naambekendheid door haar deelname aan The Voice en vooral de jaren erna toen ze als zangeres van Hooverphonic mee op wereldtournee ging. Drie jaar lang was ze het gezicht én de stem van de rockformatie rond Alex Callier tot hij eind 2020 Geike Arnaert terug binnenhaalde die meer dan 10 jaar het gezicht van de band was geweest.

Sindsdien werkt ze aan haar solo-carrière en bracht al in augustus 2021 een eerste single uit, 'Not Too Late' gevolgd door de nummers 'FOMO', 'Blame' en 'Kill For You'. Haar eigen nummers worden gretig opgepikt door de radio en de grote doorbraak zit eraan te komen. Maar die nakende roem staat een diepgeworteld maatschappelijk engagement niet in de weg. Persoonlijke ervaringen tekenen niet alleen haar liedjesteksten, ook haar levensvisie.

Op zaterdag 4 maart 2023 brengt ze met eigen werk een benefietavond in een uitverkocht Grand Café. Met dat intiem concert engageert Luka Cruysberghs zich om de bewonerswerking binnen het kleinschalig genormaliseerd wonen voor personen met dementie een financieel duwtje in de rug te geven.

De opbrengt van het benefiet gaat integraal naar de werking van het verenigingsleven voor de bewoners van De Wingerd en Huis Perrekes in Geel, waar haar oma heeft gewoond. Als mantelzorger maakte Luka zelf kennis met het kleinschalige zorgmodel en daarom schaarft zij zich achter de roep om meer ondersteuning voor mensen met dementie en jongdementie.

Meer dan het symbolische bedrag van dit benefiet willen we samen de aandacht vestigen op het onder druk staan van dit bijzondere zorgmodel. Enerzijds vinden we in de welzijnssector nauwelijks nog nieuwe collega's en anderzijds staat de zorg in Vlaanderen door de stijgende levensduurte onder financiële druk.

Persoonsgerichte dementiezorg binnen kleinschalige woonvormen heeft nochtans al voldoende bewezen dat het een meerwaarde betekent voor zowel de bewoner, diens familie en naasten, als voor de welzijnswerker. Ondubbeltinnige beleidskeuzes voor dit zorgmodel en aangepaste zorgfinanciering zijn dringend nodig om aan een groeiend maatschappelijk probleem het hoofd te bieden: blijven voorzien in kwalitatieve én betaalbare dementiezorg.

SP

Dankjewel Luka en het fantastische publiek!

WE HAVE A DREAM

Een gesprek met An Eijkelenburg, directeur Stadsmakersfonds

Weet u het nog? De stad Leuven gaf in Kessel-Lo het terrein van de school De Boomgaard in erfpacht aan de coöperatie Livez met de bedoeling er een zorg-woonproject te bouwen met heel veel aandacht voor de buurt. In de vorige nummers van het krantje lieten we Luc Deneffe van De Wissel, Mario Vanhaeren van Oostrem en Koen Wuyts van Leuven Zorg aan het woord. Nu richten we ons tot An Eijkelenburg van het Stadsmakersfonds. Nog aangevuld met De Wingerd richtten deze vier organisaties Livez op.

HOE ZIE JIJ DE BOOMGAARD?

An: Het Stadsmakersfonds is een zusterorganisatie van Miss Miyagi, gespecialiseerd in de ontwikkeling van bijzondere vastgoedprojecten met een positieve maatschappelijke impact. Het fonds ondersteunt diverse partijen zoals zorginstellingen, steden en gemeenten, kloosterordes... Omdat die projecten vaak meer zijn dan een klassieke herbestemming of renovatie is er nood aan een gespecialiseerde expertise. Maar ook voor de financiering moet telkens gezocht worden naar een oplossing en daarom richtte Miss Miyagi het Stadsmakersfonds op. Dat is een coöperatief fonds, waarin een 115-tal coöperanten een aanzienlijke som hebben bijeengebracht waarmee intussen 4 projecten werden opgestart. En één van de vier is het project De Boomgaard. Wij leggen dus een stuk financiering op tafel én wij waken er over dat de ambities van het project worden geëerbiedigd en waargemaakt.

Wat ik fijn vind aan De Boomgaard is dat er op de site nog resten van de kleuterschool staan. Een school is een verbindende factor in een gemeenschap omdat iedereen in zijn levensloop in aanraking komt met onderwijs. Een buurtschap telt echter niet alleen kinderen die opleiding nodig hebben maar ook mensen die, omwille van hun leeftijd of gezondheidsproblemen, ondersteuning en zorg behoeven. Ook zorg komt aan bod in het leven van elkeen. En daarom is een zorgsite ook een essentieel element in het ecosysteem van een wijk. Wij zien zo'n zorgsite echter kleinschalig en niet beperkt tot een specifiek profiel, zoals bv. senioren. Ook gezinnen, jongeren in een probleemsituatie of mensen met een tijdelijke of langdurige beperking zouden er terecht moeten kunnen.

Wij willen een leefgemeenschap laten ontstaan met menselijke samenhang, waar iedereen voor iedereen zorgt. Met op de site van De Boomgaard bewoners die uitsluitend afkomstig zijn uit de nabije buurt. Ze moeten dan, als hun woning niet langer past bij hun levensfase, wel verhuizen maar worden niet ontheemd.

WIL DAT ZEGGEN DAT IN DE BOOMGAARD ENKEL MENSEN UIT KESSEL-LO EEN PLAATSJE ZULLEN KRIJGEN?

An: Ja, we zullen de bewoners niet selecteren op het soort zorg dat ze nodig hebben maar op basis van hun huidige woonplaats. De beoogde zone van potentiële bewoners bestrijkt dus zeker niet gans Leuven of zelfs niet gans Kessel-Lo. De grootte van de site De Boomgaard bepaalt het aantal dat we kunnen opvangen; dat zullen ongeveer 34 mensen zijn. Die komen dan uit de onmiddellijke buurt.

We willen het systeem in stand houden waarbij mevrouw X buurman Y helpt met kleine klusjes. Breng je de zorgbehoevende

buurman naar een groot en afgelegen rusthuis, dan is de zorgkwesatie wel naar behoren opgelost maar zit hij opgezadeld met een gevoel van eenzaamheid en frustratie want de zo vertrouwde mevrouw X woont niet meer in zijn buurt. Is dat dan een gelukkige oude dag?

Iedereen, van welke strekking ook, ervaart dat er grote onvolkomenheden zitten in ons huidig zorgsysteem, dat er andere en betere oplossingen moeten bestaan. Wij hebben een antwoord gevonden waarin we geloven en we gaan ervoor.

We zeggen onderling wel eens dat de minder prominente rol van instituten zoals de Kerk een rol gespeeld heeft in de verarming van het warme buurtleven van weleer. Mensen gingen vroeger in groten getale naar de mis en dat was zeker niet enkel uit devotie maar tevens voor de contacten en de babbel achteraf. En er waren concrete plekken waar men zich verzamelde zoals het kerkplein en het parochiehuis. Als je dingen wilt veranderen in de maatschappij moet je daar ook letterlijk "plaats" voor maken. Het Stadsmakersfonds wil daartoe bijdragen, ruimtes scheppen waar je tot samenleving en beleving kan komen, waar je zachtjes kan landen of waar je kan broeden op nieuwe plannen.

Je moet bouwen aan een stad en aan een gemeenschap met plaatsen om mekaar te vinden en niet enkel bouwen in een stad met steeds meer individuele woningen. We moeten ons kunnen "thuis voelen", niet alleen in onze woonkamers maar vooral ook in de transitieplaatsen, waar we anderen ontmoeten. Daar proberen wij aan te werken. Hal 5 was een van de aanleidingen voor de oprichting van het Stadsmakersfonds, en is zo'n transitieplaats, waar je zowel aan binnensport kan doen als groenten kopen bij de sociale kruidenier of een feest of evenement organiseren. En het werkt: je ziet er veel mensen neerstrijken om nog even met de burens een babbeltje te slaan.

ALS DE BEWONERS VAN DE BOOMGAARD ZOWEL ALS MENSEN UIT DE BUURT INGEGESCHAKELD WORDEN, ZULLEN ZIJ NIET ALLEEN ZORGVRAGER MAAR TEGELIJK OOK ZORGDRAGER ZIJN?

An: Ja, een soort "zorglevering XL" waar een heel spectrum ontstaat van zorgvrager, vrijwilliger, mantelzorger, dokter, specialist. Je kan terzelfdertijd zowel zorgvrager als zorggever zijn. Het gaat er enerzijds om de ander nabij te zijn, belangstelling te tonen, te "zien" dat iemand hulp nodig heeft en bij te springen. We willen organiseren dat je voor kleine euvels op meerdere mensen kan terugvallen, en dat er niemand bezwijkt onder de last van een te grote verantwoordelijkheid bij het opnemen van een solitaire zorg. Uiteraard zullen er anderzijds professionele hulpkrachten voorhanden zijn zoals nachtverpleging, specialisten in dementie...

An Eijkelenburg, directeur Stadsmakersfonds

Mijn persoonlijke insteek en die van het Stadsmakersfonds ligt erin de schoonheid van de gebouwen en van de natuurlijke omgeving te verweven. Wij willen ook in het materiële iets verwezenlijken dat een brug maakt naar welbevinden en welzijn. Dan heb ik het over de bomen die er staan en het groen dat zal belopen worden. Maar ook de gebouwen zelf, de inrichting van de ruimtes, de grote ramen, de gangen, kortweg het puur architecturaal aspect is voor ons belangrijk. Ik stel me voor dat er een moestuin zal zijn, appelbomen... en dat grootouder en kleinkind samen prei planten of bloemen halen uit de bloemenpluktuin. Ouderen beschikken over handigheden die jongeren helemaal ontberen: simpel verstellwerk bv. Die vaardigheden willen we terug tot leven wekken. Daarvoor hebben we enthousiastelingen nodig die zich engageren in het "leven in gemeenschap". We willen initiatieven laten groeien vanuit de mensen die er wonen, hun de vrijheid geven dingen te realiseren naar eigen goeddunken. Van op afstand zullen we wel bewaken of de ware missie van het project niet in de vergetelheid raakt.

Het denkproces rond het project is belangrijk geweest en heeft heel lang geduurd maar naarmate alles concreet gerealiseerd wordt zullen wij ons meer en meer terugtrekken en opgevolgd worden door "geestdriftige bewoners" en de buurt zelf. Het begin is er al: de enkele schoolgebouwen die nog in goede staat zijn worden ondertussen actief gebruikt. Er is een zaal waarin we een sinterklaasfeest en een nieuwjaarsreceptie hielden en daar kwam heel wat volk op af. Er zit een goeie vibe in de buurt. Dat willen we aanmoedigen door het organiseren van een opruim-dag, het sanitair wordt gebruiksklaar gemaakt en dan kan de "feestzaal" deze zomer al volop ingeschakeld worden voor zorginitiatieven of gezellige bijeenkomsten. Erg groots zal het nooit worden, alleen al door het gebrek aan parkeerruimte. Maar dat ligt in de lijn van ons credo, toch? Het grootse zoeken we in het kleinschalige.

KAN JE EEN BEELD SCHETSEN VAN DE GEPLANDE GEBOUWEN?

An: Er komen twee grote panden waarin mensen zullen wonen mét de nodige zorgondersteuning en een ruimte voor ontmoeting. Dit kunnen zowel ontmoetingen tussen bewoners als bv. een babyborrel zijn. In de woonentiteiten willen we een mix van ouderen, jongeren, mensen met een motorische beperking en gezinnen. Het is daarom voor het architectenteam een hele uitdaging om iets uit te werken waarin functies kunnen gewisseld worden naargelang het soort bewoners.

Voor de een zal de verblijfstijd misschien erg kort zijn, voor de ander wordt het een lange revalidatie na een ongeval. Een gezin heeft nood aan ruimte; dus moeten lokalen aan mekaar kunnen geschakeld worden, en terug losgekoppeld als de oppervlakte weer kleiner mag.

Eén dezer dagen maken we een keuze uit de vier architectenteams die zich kandidaat gesteld hebben. Hun eerste voorontwerp wordt nauwkeurig onder de loep genomen: 1) het moet beantwoorden aan onze visie, 2) het moet duurzaam zijn in de letterlijke zin van het woord en 3) het moet toekomstgericht zijn. En dit alles moet betaalbaar blijven, voor ons als initiatiefnemer, maar ook voor de bewoners. Een moeilijke opgave voorwaar! Maar we willen er alles aan doen om dit te verwezenlijken in de actieve hoop dat het ook werkelijkheid zal worden en dat in 2026 de eerste bewoners er hun intrek nemen.

We kunnen niet blijven overleggen over hoe en wat, de tijd is gekomen om te SPRINGEN.

We zouden ons, zoals Frank Vandenbroucke suggereerde, kunnen beperken tot het onderling beter afstemmen van alle componenten die met zorg te maken hebben: de sportvereniging, de huisarts en de geriater of specialist, de zorgkundige, de kinesist, de ergotherapeut, de psycholoog... Zo gebeurt het in de reguliere zorg aan de hand van een medisch dossier waarin elke tussenkomst van dokter of specialist kenbaar gemaakt wordt, toegediende medicijnen vermeld worden, evoluties af te lezen zijn. Zo'n gedegen coördinatie moet er ook hier komen.

Mensen plannen hun leven: studeren, werken, vinden een partner, krijgen kinderen, bouwen of kopen een huis. Alleen de zorgverblijfplaats wordt hen vaak opgedrongen, of ze "kiezen" zonder enig alternatief. Livez en Stadsmakersfonds wil bijdragen tot het creëren van een levenslang-bestendige buurt, met een hoge hospiscare (deze geeft aan in welke mate een gemeenschap in staat is opduikende kwetsbaarheden te detecteren, te benoemen en te verhelpen).

Het streefdoel is een buurt met veerkracht om zorgnoden te lenigen en waarin buurtbewoners een aangepaste woonvorm kunnen vinden in de omgeving en tussen de mensen die ze al jarenlang kennen. En dat is DE BOOMGAARD.

BEWUST KIEZEN VOOR DE VISIE VAN DE WINGERD

Inspirerende babbels over het omzetten van theorie naar de praktijk en wat er nog beter kan

Anneke en Johan Verstockt, dochter en zoon van Leo in Woning 11, delen persoonlijke ervaringen enkele dagen na het overlijden van hun vader. De basis voor een warm en openhartig gesprek over een zorgvisie die overtuigt, over medewerkers die het beste geven van zichzelf en enkele pijnpunten die de sector vandaag typeren. Willen we de kwaliteit kunnen blijven bieden waar we prat op gaan en waar mensen voor kiezen, dan moet er dringend meer ondersteuning en extra personeel komen, want zij die zich nu uit de naad werken, zitten tegen hun limiet.

Ze kozen bewust voor De Wingerd, omdat ze overtuigd raakten door de duidelijke zorgvisie rond belevingsgerichte zorg, kleinschalig genormaliseerd wonen voor mensen met dementie en de persoonsgerichte aanpak. In 2020, voor de lockdown, vond dr. Eric Triau, die ons vader al een hele tijd medisch opvolgde, dat Leo nog niet aan een woonzorgcentrum toe was, rekening houdend met zijn persoonlijkheid en zelfstandigheid. De ommekeer is er pas gekomen, zowel voor zijn kinderen als voor hun 'va', toen de nood aan zorg door zijn dementie almaar toenam.

Johan: "Hoewel mijn vader al een tijd ingeschreven stond in een ander woonzorgcentrum, hebben we finaal voor De Wingerd gekozen omwille van de visie die heel sterk naar voor gebracht werd."

Anneke: "Dat is het meest frappante, pagina 1 van de website zegt alles, het is de visie die ons overtuigde."

Johan: "Het was de enige plaats waar ons vader een beetje zou kunnen aarden, gezien zijn karakter. Mijn vader, wij allemaal eigenlijk, worden niet zo graag gedicteerd en vader zeker niet. Vandaar dat hij zo erg tegen een rusthuis was. Opstaan wanneer hij wou, eten wanneer hij wilde, zijn eigen dagritme waren bepalende factoren. Ik herinner mij een moment in het kortverblijf dat ons vader ruzie maakte met andere bewoners over het gebruik van de ontbijtruimte, want hij had die tot 'zijn keuken' verklaard. Dat wil zeggen, hij voelde zich 'thuis', hij was aan het aarden bij jullie en dat wil iets zeggen, want anders blijft dat wringen. Dus met dat beeld van ons vader in het achterhoofd dachten we dat De Wingerd de enig mogelijke match was."

Anneke: "En dat is ook zo gebleken, dat moeten we nu wel toegeven. Zowel in het oriënterend kortverblijf als in het lang verblijf."

Leo Verstockt verbleef van 17 oktober 2022 tot 24 februari 2023 in De Wingerd. De vier jaar ervoor woonde hij nog thuis en dementie heeft hem volgens Johan letterlijk 'uitgehongerd', eerst thuis en daarna zelfs ook in het woonzorgcentrum.

Johan: "Als we daar nu over nadenken, dan hebben we hem tot begin oktober thuis kunnen houden, wat ook zijn wens was. Er was altijd discussie over het nemen van de voorgeschreven medicatie, over maaltijden en hij had naar eigen zeggen altijd al gegeten, hoewel we zagen dat hij zienderogen vermagerde en kracht verloor. Het was precies of hij at alleen nog om ons plezier te doen. Maar op 30 januari zijn we voor zijn verjaardag in Leuven gaan eten, dingen die hij zeer graag at, oesters en champagne, paling in 't groen. Het was een heel fijne

namiddag en hij vertelde honderduit. Nadien gingen we hem in de woning nog vieren, we hadden voor taart gezorgd. Maar hij was moe, dus hebben ze het op 31 januari gedaan. Hij heeft dan nog gedronken en gezongen en gedanst met de medebewoners, maar op 1 februari is hij gestopt met eten. Niet omdat hij geen levenslust meer had, hij leefde graag, maar in die laatste vier weken weigerde hij te eten. Zijn dementie gaf het hem in en wij waren niet bij hem om telkens over die voeding te discussiëren."

Anneke: "Misschien was het een bewuste zelfdoding, wie zal het zeggen?"

Johan: "Hij leefde te graag om zoiets te veronderstellen. Sommige mensen zijn op en zeggen dat men hen mag komen halen. Maar ons vader heeft nooit, nooit, nooit dat signaal gegeven. Hij had plannen, tot in de laatste week had hij nog plannen. Maar hij zag niet meer dat zijn dementie hem aan het uithongeren was."

Het lijkt een natuurlijk gevolg van de ziekte, eerder dan een bewuste keuze om voeding te weigeren en zo uit het leven te stappen. Geen gebrek aan wil tot leven, eerder een samenloop van omstandigheden werden Leo fataal. Anneke heeft het er nog steeds moeilijk mee dat zij haar vader niet heeft kunnen bewaren voor dit levenseinde. Toestaan dat deprivatie van noodzakelijke voeding leidt tot de dood, lijkt een actieve keuze tot levensbeëindiging, hoewel dat in de zorgvisie van De Wingerd duidelijk niet zo is. Het behoort tot de individuele keuzevrijheid en de autonomie van bewoners met dementie.

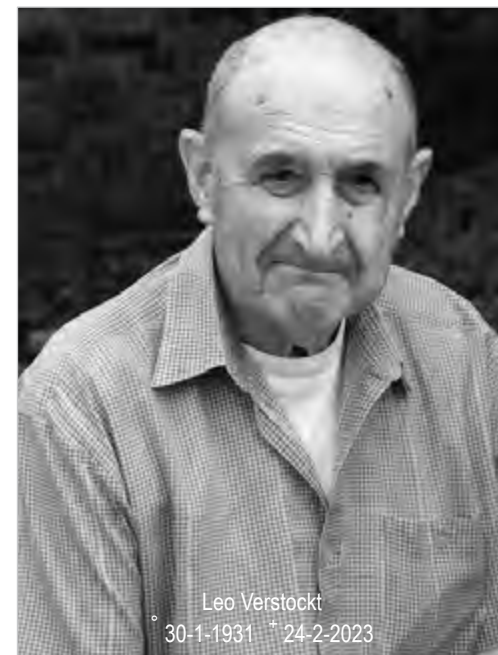
Anneke: "Enkele dagen voor het overlijden zaten we nog samen met het zorgteam en de familie over de behandeling en alle opties. Persoonlijk vind ik dat het gesprek te weinig gekaderd was, want als familie heb je ook een stukje zorg nodig. Op dat moment kan je enkel kiezen voor kwalitatieve zorg, wars van therapeutische hardnekkigheid, geen levensverlengende behandeling. Dat is een moeilijk moment. Desondanks hebben we de regie van de palliatieve fase als familie volledig in handen kunnen nemen. Dat leek in eerste instantie niet de eerste keuze van het zorgteam, we voelden dat er tijdsdruk speelde rond het toepassen van een pijnpomp en het volgen van een palliatief stappenplan. Maar dat valt terug te voeren tot overbevraagde medewerkers."

Johan: "Het bredere kader ontbrak wat, maar gelukkig is mijn oudste zoon arts en die heeft ons de details van de problematiek uit de doeken gedaan. De medische expertise die in De Wingerd aanwezig is en het professionalisme van het zorgteam staan wat haaks op de duiding in de communicatie met de

familie. We beseften op het moment van het laatste familiegesprek niet dat we midden in het stervensproces van ons vader zaten, maar we hebben 24u op 24u bij hem gewaakt. De spuitdrijver werd op ons verzoek pas op het laatste ogenblik aangelegd om het levenseinde draaglijk te maken. Moest hij nog sondevoeding krijgen? Ik denk het niet. Hij had zichzelf uitgehongerd en zijn lichaam had letterlijk alles opgebruikt om de chemische fabriek die ons lichaam is draaiende te houden. Alle kinderen en kleinkinderen hebben nog de kans gehad afscheid te nemen terwijl de natuur zijn gang kon gaan."

Anneke: "Zelfs in die laatste fase was de participatiegedachte een argument om deel te zijn van het afscheid en het stervensproces. Net daarop wordt in De Wingerd ook de nadruk gelegd, familie is een onmisbare schakel in de zorg ook op het einde van het leven. Het is een samenleven, voor familie en het hele zorgteam, logistieke medewerkers inbegrepen. De nabijheid tegenover ons vader, van Claudia bijvoorbeeld, was sterk. Ik vond het heel mooi wat ik zelf geleerd heb in die stervensweek van ons va. We waren een steun voor zorg- en verpleegkundigen in de woning. Ze luchtten al eens hun hart tegen ons in die week. Wij werden enerzijds ondersteund en kregen anderzijds de kans om iets terug te doen voor mensen die in de zorg staan en vaak te weinig gewaardeerd worden. Maar als medewerkers overvraagd worden, verlies je kwaliteit en dat strookt niet meer met de visie van het huis. En dan stel ik mij de vraag: hoe kan De Wingerd over deze drempel geraken?"

Kwaliteit kunnen blijven bieden is iets wat alle collega's bezighoudt en daarmee een bekommernis voor de ganse organisatie. Er heerst een zeer grote werkdruk en dat doet soms afbreuk aan de visie van het huis. De opdracht voor iedereen die betrokken is bij de zorg luidt: bewaak de essentie van het mooie verhaal dat De Wingerd wil schrijven. Het zingevende aspect voor zowel bewoners als familie heeft te lijden onder de toenemende werkdruk en dat dreigt een vicieuze cirkel te worden.

Mensen houden dit tempo niet oneindig lang vol. Taakdifferentiatie is zo belangrijk en logistieke medewerkers kunnen zoveel meer dan poetsen. Vrijwilligers zijn onmisbaar in de visie van dit huis en dat bevestigt deze familie.

Johan: "Wat ons bij het overlijden opviel is de persoonlijke bejegening van de medewerkers die zo hard hun best deden om echt menselijk om te gaan met vader en met ons. Er is bij jullie een 'leefmand', het is geen rouwkoffer maar er zit iets in voor iedereen, gelovigen en mensen die zoeken naar zingeving. Misschien moet er in die mand ook iets zitten wat nabestaanden willen meenemen voor later. Hoe iemand voor iemand anders is geweest, details uit het levensverhaal."

Anneke: "Vader werd nog steeds als Leo aangesproken tijdens de lijktooi. Die grote details zijn wat ons is bijgebleven. Dat is zo mooi en daar zijn we als familie zo dankbaar voor. De warmte en de liefde die ons vader bij leven in De Wingerd kreeg, daar ben ik zo dankbaar voor. Dat heb ik nog nergens gezien."

Dankjewel voor dit openhartige gesprek en we hopen jullie nog terug te ontmoeten in De Wingerd, waar familieparticipatie in de woningen nog steeds onontbeerlijk is. We nemen graag elke vorm van feedback mee en hopen dat deze oprechte en persoonlijke getuigenis anderen kan inspireren. Laat het nieuwe medewerkers overtuigen en anderen om als vrijwilliger of betrokken familie mee de zorg voor mensen met dementie op te nemen.

Stijn Paemelaere

COLUMN VAN JAN HAUTEKIET

ROCK NOW, ROLL LATER

Enkele weken geleden konden de bewoners van zo'n 50 Brusselse en Vlaamse woonzorgcentra via een livestream genieten van Chique Dinges, het muziektheaterprogramma van Jan De Smet, Lien Van de Kelder, en Wouter Berlaen. Een samenwerking van het digitaal steunpunt voor cultuur- en gemeenschapscentra Cultuurconnect, 18 cultuurpartners en 50 woonzorgcentra.

Ik zag een reportage op het VRT-journaal en ja, het onvermijdelijke gebeurde: Ça plane pour moi weerklonk in 50 woonzorgcentra tegelijk. U kent het verhaal: het Belgische punklied bij uitstek was een tekst van een muzikant die op de klachtendienst van de Apothekersvereniging werkte en daaruit inspiratie putte voor een hoop complete nonsens.

Wam! Bam! Mon chat, splatch Gît sur mon lit a bouffé sa langue en buvant dans mon whisky
Quant à moi, peu dormi, vidé, brimé. J'ai dû dormir dans la gouttière, où j'ai eu un flash. En quatre couleurs
Ça plane pour moi, ça plane pour moi, ça plane pour moi, moi, moi, moi, moi, ça plane pour moi.....

Het werd zagezegd gezongen door Plastic Bertrand, maar de échte zanger was Lou Deprijck, de helft van Two Men Sound en frontman van Lou & The Hollywood Bananas. Plastic Bertrand was enkel de playback. Dat werd begin deze eeuw door een rechtbank nog eens bevestigd.

Ik had het al vaker gedacht en gezegd: de dag komt dat de muziek van The Sex Pistols de enige manier is om de muzikale herinnering van onze generatie - de boomers - te triggeren. De realiteit heeft me ingehaald, want de dag is blijkaar sneller gekomen dan ik dacht.

Muziek brengt ons met een vingerknip terug naar de periode in ons leven toen alles ontdekking was, alles nieuw, alles avontuur, alles fris.

Dat muziek een perfecte drager kan zijn van geestelijk welzijn en levensvreugde, is een boodschap die in De Wingerd al langer dan vandaag is aangekomen. Een Voice-finaliste en zangeres van Hooverphonic kwam onlangs een uitverkocht benefietconcert geven, Jazz Leuven vond andermaal de weg naar hier voor een hoogkwalitatief jazzconcert op zondag, een vocaal mannenkwartet kwam een aperitiefconcert spelen, het geheugenkoor stimuleert zowel bewoners als familie om samen te zingen,....

Muziek helpt om geestelijk actief te blijven, geestelijk mobiel, jezelf met een paar noten mentaal kunnen verplaatsen naar een tijd die vaak ver vervlogen is.

En mobiliteit is toch zo belangrijk in ons aller welbevinden. Dat is alvast een les die we uit de coronaperiode getrokken hebben: bewegen, elk op zijn ritme en manier, is cruciaal.

Daarom en tegelijk met die permanente aandacht voor het muzische, wordt er geëxperimenteerd met nieuwe zorgtechnologie die de stabiliteit bij het stappen moet ondersteunen. De nieuwe Rollz Motion Rhythm Parkinson-rollator (heerlijke naam voor zo'n ding) gebruikt een groene lichtstraal voor de voeten van de stapper, en verder trillingen in de handvatten en een auditieve prikkel in een oortje om het stapritme aan te geven. Vanuit een mobiele app en via bluetooth wordt dit aangestuurd. Technologie is dus niet altijd negatief.

Daarom, ik kan hem niet laten liggen: rock now, roll later!

Hartelijk,
Jan Hautekiet

POËZIE

Merel bij valavond

De merel die gisterenavond zo heerlijk floot
dat hij mijn hart omhoogtilde naar het Leven
en ik eeuwigheid proefde, heel even met hem hing te zweven,
weet niet van het zalige dat hij me zingende bood.

Hij deed wellicht slechts waarvoor hij is geschapen
maar liefde stuurde wel zeker zijn hart en zijn zang
want zijn adem was goddelijk licht en oneindig lang
en liet mij toe ontelbaar veel noten te rapen.

Die noten voedden in mij de zachte kracht
die ons tot echte mensen helpt te worden
die licht zien doorheen 't donker van de nacht.

Wekt het geen hoop wanneer zo'n kleine merel
ons voordoet dat wij, klein als we maar zijn,
ons optilt als was hij een sterke kerel?

Rudi Thomassen © 2023

LEVENSLIJP LEUVEN

Woonzorgnet-Dijleland en De Wingerd zijn ook dit jaar weer ingeschreven als team voor Levensloop 2023!

We nemen voor het zevende jaar op rij deel aan Levensloop Leuven. Dit sportieve en vooral gezellige evenement van de Stichting tegen Kanker heeft plaats op zaterdag 27 mei om 14u30 en wordt afgesloten om 14u30 op zondag 28 mei.

Op dit evenement draait alles rond solidariteit en fondsenwerving in de strijd tegen kanker. We lopen, stappen of wandelen samen met collega's, vrienden, familie, sympathisanten, de klok rond en hopen zo samen ons steentje bij te dragen om ooit de grote K van kanker klein te krijgen.

Dankzij de inzet en steun van een 60-tal sportievelingen en sympathisanten zamelden we vorig jaar een sponsorbedrag in van € 6 520. Om ook deze editie dit bedrag te kunnen evenaren vragen we jullie steun en vooral jullie deelname.

Inschrijven voor het Levensloopweekend kan online via:
<https://www.levensloop.be/relays/leuven-2023>

MEER INFO OF VRAGEN?

Spring gerust eens binnen bij onze teamkapiteins, je vindt hen op het secretariaat (Karen Dourée), de personeelsdienst (Astrid Devleeschauwer) en site A (Marijke Wolput).

Wij kijken er alvast naar uit!

HIGH TECH & LOW TECH ZORGINNOVATIE

Rollz International is een Nederlands bedrijf met een gemotiveerd team aan ergonomische specialisten en ontwerpers die zich toeleggen op innovatieve mobiliteitsproducten. Hun Parkinson-rollator werd nog maar net geselecteerd voor de Nationale Zorginnovatieprijs 2023 of dit absoluut nieuwe hulpmiddel wordt al toegepast en uitgetest bij Woonzorgnet-Dijleland.

Om de stapveiligheid te vergroten zijn de handvatten van deze rollator veel meer naar voren in het frame geplaatst. In vergelijking met een standaard rollator lijken ze zelfs verkeerd te staan, maar dat is allermint het geval! Het zwaartepunt valt door deze aanpassing binnen het loopvlak van de vier wielen in plaats van erachter zoals bij een klassieke loophulp. De wielen worden nu evenredig belast, waardoor er steviger kan gesteund worden zonder dat deze rollator de neiging heeft om vooruit te gaan. Door de 'omgekeerde remfunctie', de loophulp staat op rem tenzij de beide remgrepen ingedrukt gehouden worden, beweegt de Rollz Motion Rhythm Parkinson-rollator pas bij de eerste stap en daardoor verloopt ook het sturen en het nemen van een bocht veel meer gecontroleerd. Een bewoner gaat nu letterlijk op stap met de rollator in plaats van de rollator met de bewoner zoals vroeger wel eens het geval leek.

Jo De Clercq, Woonzorgnet-Dijleland
comfortzorg & innovatie expert

MEMORABEL

Met het toenemend aantal personen met dementie stijgt ook het risico op vermissing

Jurn Verschraegen, directeur ECD Vlaanderen

Het afgelopen jaar noteerde Expertisecentrum Dementie Vlaanderen 96 verdwijningen van personen met dementie in Vlaanderen en Brussel. Een jaar eerder was er sprake van 76 gevallen. Vast staat dat het fenomeen in opmars is met als hoofdreden de vergrijzing.

Jurn Verschraegen: "In 90 van die 96 gevallen werd de persoon met dementie gelukkig levend en wel teruggevonden, maar zes keer was dat vorig jaar jammer genoeg niet het geval. In één jaar tijd is dat aantal met meer dan een kwart gestegen. En het gaat hier alleen nog maar om verdwijningen waarbij een beroep werd gedaan op de politie. We evolueren naar een samenleving waarbij burens elkaar minder goed kennen dan vroeger. Niet elke persoon met dementie woont in een woonzorgcentrum of leeft thuis samen met een partner of mantelzorger. Burens zouden makkelijk een oogje in het zeil kunnen houden, maar dan moeten ze natuurlijk wel weten dat iemand aan dementie lijdt. We pleiten er niet voor om de bewegingsvrijheid van mensen met dementie in te perken, maar schuiven wel de optie van technologische hulpmiddelen naar voor zoals een gps-tracker."

DEMENTIEVRIENDELIJKE BUURTEN

WhatsApp-groep met burens van het woonzorgcentrum kan onheil voorkomen

Het gebeurt helaas wel eens vaker dat mensen met dementie vermist geraken. Naar aanleiding van de tragische ontknoping in de zoektocht naar Emilia Chini (75), een nog thuiswonende dame uit Maasmechelen, kwam VRT-journaliste Débora Votquenne voor Ter Zake langs in De Wingerd. Ze sprak er met onze burens en met campusdirecteur Jan Vanwezer.

Vaststelling: de vermissingscijfers gaan in stijgende lijn dus moeten we ons voorbereiden op het echte samenleven met mensen met dementie, hen integreren in onze maatschappij en niet alleen zorg bieden in aangepaste en gesloten centra.

Jan: "Alles begint bij het fundamenteel geloof dat mensen met dementie levenskwaliteit kunnen ervaren en dat die kwaliteit van leven het uitgangspunt is van heel uw ondersteuningsplan voor mensen met dementie. Vrijheid en autonomie spelen daarin een ongelooflijk belangrijke rol en daarom moet je ervoor zorgen dat je een omgeving creëert die zo normaal mogelijk is en waar mensen een zinvolle dag kunnen doorbrengen."

We worden in De Wingerd regelmatig geconfronteerd met bewoners die op de dool gaan, zowel ouderen met dementie als personen met jongdementie. Dat is een niet uit te sluiten factor eigen aan de werkingsprincipes van Kleinschalig Genormaliseerd Wonen, waar we willen leven zoals thuis. Het is voortdurend op weg gaan met elkaar en zoeken naar een evenwicht tussen individuele vrijheid, autonomie, geborgenheid en veiligheid.

Jan: "Uiteraard is het een grote problematiek dat mensen verdwijnen. Het is zo dat veel mensen die de ziekte van Alzheimer hebben, dat die vergeten dat ze hier wonen en denken dat hun moeder op hen aan het wachten is. Dat is vaak een motivatie waarom iemand op stap wil gaan. Want die denkt dan, mijn moeder gaat boos zijn als ik niet op tijd thuis ben. Dat komt voor en dan heeft het ook geen zin om tegen dat gevoel in te gaan en te zeggen dat het niet meer klopt, dat iemand geen moeder meer heeft. Dan moet je net met dat gevoel meegaan, want voor hen is dat hun realiteit."

Het dagelijkse verhaal van enerzijds rust proberen te brengen door mee te gaan in de leefwereld van mensen met dementie en anderzijds veiligheid waarborgen door te begrenzen is geen makkelijke opdracht. Maar het is wel de essentie van een zo genormaliseerd mogelijke setting waarbinnen personen met dementie zich thuis kunnen voelen. Aan de hand van aanpassingen in de woonomgeving en slimme ingrepen proberen we ervoor te zorgen dat bewoners niet zomaar op wandel gaan of weg willen uit hun nieuwe thuis.

Jan: "Deuren die heel erg belangrijk zijn voor een bewoner proberen we te accentueren en deuren die frustratie kunnen opleveren proberen we weg te werken, zoals met het doortrekken van een plint en de deur en deurstijl te schilderen in dezelfde kleur van de muur. Dat alles om mensen niet te frustreren in een deur die ze niet open krijgen. En ander voorbeeld is het gele wandelpad dat we zo hebben gecreëerd dat mensen een vrijheidsgevoel hebben in de tuin en niet automatisch naar een poort worden geleid die vervolgens gesloten blijft waardoor ze gefrustreerd raken en mogelijks het terrein willen verlaten. Je kan hier een oneindige 8 wandelen en mensen met dementie hebben wel de gewoonte om een patroon te volgen. Zo is de overgang van geel naar grijs moeilijk, waardoor ze op het pad blijven."

Ruim 10% van alle vermiste personen lijdt aan dementie, volgens cijfers van het Vlaams expertisecentrum. Dat aantal zal alleen maar toenemen want naar schatting tellen we al 163.000 personen met dementie tegen 2030. Dat is al over 7 jaar en tegen 2070 verwacht men meer dan een verdubbeling van dat aantal. Het risico op vermissingen zal dus ook enkel toenemen en daarom is het belangrijk vandaag al te leren hoe we daar best mee omgaan.

Jan: "Elise Tuyls is een buurvrouw van De Wingerd. Zij heeft ons geholpen naar aanleiding van een verdwijning door een WhatsApp-groep op te richten waarin alle burens van de straat mee participeren."

Elise Tuyls
Buurvrouw

AGENDA

- **Dinsdag 25 april 2023 – 20u**
Praatcafé Jongdementie
Thema: Uitdagingen bij Jongdementie
Spreker: Prof. dr. Mathieu Vandenbulcke, ouderenpsychiater UZ Leuven
Plaats: WZC De Wingerd, Zaal 3, Wingerdstraat 14, 3000 Leuven
- **Dinsdag 16 mei 2023 – 19u**
Praatcafé Dementie
Thema: Slaap bij dementie
Spreker: Prof. Dr. Maarten Van Den Bossche, ouderenpsychiater UPC Leuven
Plaats: WZC Eduard Remy, A Vesaliusstraat 10 b 4, 3000 Leuven

RAADPLEEG ALTIJD DE ONLINE AGENDA
VOOR UPDATES EN EVENTUELE WIJZIGINGEN.

memo@dementie.be
www.dementie.be/memo

Elise: "Wingerd en de burens, is een doodgewoon WhatsApp-groepje waar De Wingerd als lid mee in zit. Zo worden er foto's meegegeven, wanneer een bewoner op wandel is gegaan. We antwoorden dan of de persoon gezien werd in het deel van de 's Hertogenlaan waar wij wonen. Een tijd geleden was ik in de tuin aan het werken, dus was ik er zeker van dat de bewoner daar niet was voorbij gekomen. Zo weet men onmiddellijk: langs hier hoeven we niet te gaan zoeken."

Jan: "Om 15u54 is de eerste melding gemaakt en om 16u24 was de bewoner al terecht."

Bij onrustwekkende verdwijningen wordt volgens het standaard protocol ook altijd de politie verwittigd. Daarmee wordt er een gans informatienetwerk geactiveerd met oa. de buschauffeurs van De Lijn. In het slechtste geval wordt ook de hondenbrigade en een helikopter ingezet, maar dat was de afgelopen 10 jaar slechts 2 keer nodig om een bewoner van De Wingerd terug te vinden.

Jan: "Een Afrikaans spreekwoord zegt: het vraagt een gemeenschap om een kind op te voeden. Wel ik denk dat het evengoed geldt voor ouderen, omdat het ook een gemeenschap vraagt om voor ouderen te zorgen. Dat is iets wat wij als woonzorgcentrum niet alleen kunnen, of als familie, daar hebben wij de gemeenschap voor nodig want 1 op de 5 mensen zal ooit dementie krijgen. Gaan we die mensen allemaal bij elkaar afzonderen en isoleren uit onze samenleving of zijn wij als samenleving bereid om daar terug mee om te leren gaan? Dat is de kernvraag die we moeten beantwoorden in de nabije toekomst."

Zorgzame buurten en dementievriendelijke gemeenten, waar iedereen een plaats heeft, waar een hecht sociaal weefsel de basis vormt voor aangepaste begeleiding met ondersteuning van professionele zorgverleners zullen de toekomst en onze samenleving vorm geven.

SP (Bron: VRT NWS)

VERTELGROEP

Heeft al iemand u verteld dat er op (bijna) elke tweede dinsdag van de maand in de zaal naast het Grand Café een uurtje lang wordt ... verteld? Van twee tot drie uur in de namiddag. U mag dan komen luisteren naar een viertal vertellers die met korte verhalen komen, of met gedichten, en tussendoor krijgt u wat noten cadeau — muzieknoden dan wel: ze klinken vanuit de piano of de gitaar, of ook wel onder de vorm van één of meerdere liedjes. Korte stukjes muziek tussen korte verhalen en gedichten. Een tiental jaren geleden zijn een paar vrijwilligers daarmee begonnen: ze hadden (ooit) allemaal een familielid in de Wingerd wonen en lieten zich enthousiasmeren door Mia, die bedreven is in het inspireren van vrijwilligers tot iets creatiefs. Het toenmalige groepje nam sinds 2010 ook deel aan een paar seminaries over vertellen. Dat leverde nieuwe ideeën en vaardigheden op en ze mochten wat ze zelf hadden geleerd of bedacht soms ook aan anderen doorgeven.

Zoals dat in alles gaat waar mensen bij betrokken zijn: het oorspronkelijke kwartet is in de loop der jaren door komen en gaan lichtjes gewijzigd, tijdelijk zelfs uitgebreid tot een kwintet. Het plezier is ongewijzigd gebleven — of is het gegroeid en hebben we dat niet gemerkt zoals ook ouders zich van de groei van hun kinderen dikwijls pas bewust worden door de commentaar van anderen?

Seminaries en ervaring hebben ons intussen wel duidelijk gemaakt dat de afwisseling tussen KORTE verhalen en KORTE muziekstukjes de toehoorders het langst geboeid kan houden. Kort betekent dan: niet langer dan 4 of 5 minuten. We bedenken meestal voor de komende maand een thema en dan zoeken we daar passende verhaaltjes voor. Die zoektocht is niet altijd even gemakkelijk. „O, daar vinden we zeker makkelijk veel verhalen of gedichten over“, denken we keer op keer. En telkens weer zeggen we achteraf: „Het zoeken viel toch niet mee.“

Dus, lieve lezer, mocht u korte, plezierige verhalen kennen of weten waar er te vinden zijn, vertel het ons — zo kan dit verhaal met hetzelfde werkwoord eindigen waar het mee begon.

RT

VRIJWILLIGERSAVOND

Dinsdag 14 maart 2023 werden alle vrijwilligers in De Wingerd verwacht voor een diner en een oprecht dankjewel. Lut Vanaerschot, administratieve duizendpoot op het secretariaat verwoordt het zo: *“Al van bij mijn start in De Wingerd was ik onder de indruk van zoveel vrijwilligers. Niet alleen hun grote aantal, vooral hun betrokkenheid is echt wel ongezien. Wie zich aanmeldt, wordt opgevangen door Mia en kan volgens zijn eigen talent of goesting kiezen welke taak er opgenomen wordt; in de woningen als ondersteuning van de zorg, bewoners van en naar activiteiten begeleiden, hen verwennen met gebak, wafels, ijs, of de decoratie verzorgen in huis. Er zijn voorlezers, vertellers, zangers en muzikanten, zelfs deze huiskrant steunt op vrijwilligerswerk. De technische dienst kan altijd rekenen op handige Harry's en het Grand Café blijft zelden onbemand. Ik merk regelmatig dat ze willen bijleren over dementie en actief deelnemen aan vormingen voor het personeel. Hoe mooi is het te mogen vaststellen dat sommigen onder hen hier al tientallen jaren actief zijn met zoveel energie! De vriendschappen, met bewoners, medewerkers, familie en tussen de vrijwilligers onderling zijn een bekroning op dat werk. Hoe dankbaar ben ik om die onbaatzuchtigheid hier te mogen ervaren. De enige manier om zelf 'iets terug te geven' is hen deze avond op mijn beurt eens te mogen verwennen, met heel veel plezier!”*

ABONNEMENT NOG NIET VERNIEUWD?

Doe het dan nog even en mis ook in 2023 geen enkele krant. Alleen dankzij de noeste arbeid van onze vrijwilligers en uw milde steun kan deze krant blijven bestaan.

Wingerdstraat 14 - 3000 LEUVEN
T: 016 28 47 90
E: wingerd@wingerd.info

Centra voor Dagverzorging & Kortverblijf
Thuisondersteunende Diensten
T: 016 28 48 00 E: cathy.sweerts@wingerd.info

Kleinschalig Genormaliseerd Wonen
Zorgflats voor echtparen
Sociale Dienst De Wingerd
T: 016 28 47 93 E: brenda.vanespen@wingerd.info

Lokaal Dienstencentrum Wijnveld
T: 016 28 49 50 E: liesbet.volders@wingerd.info

WOONZORGNET-DIJLELAND VZW
Samen met de woonzorgcentra Ter Meeren in Neerijse, Keyhof in Huldenberg en Dijlehof in Leuven, werkt De Wingerd aan kwaliteitsvolle zorg in deze regio.
[www.woonzorgnet-dijleland.be]

WERKTEN MEE AAN DEZE EDITIE

Catherine Ackermans, Sven Calluy, Jo De Clercq, Astrid Devleeschauwer, Karen Dourée, An Eijkelenburg, Jan Hautekiet, Guido Joris, Antje Proost, Griet Robberechts, Mieke Soens, Rudi Thomassen, Sara Vandenwyngaerden, Lut Vanaerschot, Margriet Vanvolsem en Jan Vanwezer.

Eindredactie & grafische vormgeving:
Stijn Paemelaere
Tel.: 016 28 47 90

Reageren via: redactie@wingerd.info

Jaarabonnement: € 15,00

Steunabonnement: € 50,00

IBAN: BE69 7343 5622 0078

BIC: KREDBEBB

met vermelding 'Huiskrant Wingerd'

PERSONEELS- & BEWONERSNIEUWS

Nieuwe collega's: Paviot Michaël, Annemie Vermaelen, zorgondersteuner; Dounia Souad Zehhaf, Yaryna Shulga, Koen Leemans en Sylvia X. zorgkundigen; Greet Pauwels en Heidi Vranckx, verpleegkundigen; Sabine Spook en Sara Van Opstal, orthopedagoog; Berna Ilbas, ergotherapeut

Nieuwe bewoners in het woonzorgcentrum: mevr. Van Den Broeck in Woning 03; mevr. Degeest en dhr. Claes in Woning 04; mevr. Malcorps in Woning 05; dhr. Cumps en mevr. Vanneck in Woning 09; mevr. Ivens, mevr. Bovin, mevr. Vertongen, dhr. Leys, dhr. Jacques en dhr. Joosen in Woning 10; dhr. Verstockt, dhr. Cotteleer en dhr. Stefens in Woning 11; mevr. Leuridan in Woning 12; mevr. Goormans en mevr. Crabbé in Woning 14; mevr. Feyens in Woning 15; mevr. Schoeters en dhr. Ausloos in Woning 16; dhr. en mevr. Vangeel-Bottelbergs, Timmermans-Braekers, Trekker-Devroey, Dickens-Versmissen in de Flats. Hartelijk welkom!

We namen de voorbije maanden afscheid van: Celine Gezel, Firmin Feyaerts, Arlette Rondou, Marie Rose Depré, Marie Elisabeth Ivens, Gies Paradijs, Paul Schryvers, Agnes Dewit, Marc Hamerlynck, Christiane Rainbeaux, Jeanne Boon, Ion Basca, Jozef Pinnoy, Raf Masschelein, Marie Françoise Debusschere, Marlies Meeus, Raymond Stas, Mariette Cumps, Marie Rose Surkeyn, Rachelle Van Camp, Leo Verstockt en Evelina Nijs.. Onze gedachten gaan uit naar alle families en naasten.

Mevr. Agnes Van Horebeek keerde terug naar huis, na het overlijden van haar partner in de Flats. We wensen haar het allerbeste toe!